

1 af 5

Prædiken tirsdag d. 1. januar 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Præd 3,1-13 & Joh 15,1-8 & Rom 8,24-28.

Til det håb er vi frelst siger Paulus i Romerbrevets 8 kapitel. Det er alligevel noget at en påstand.

Frelst til et håb.

Er der ikke mere i det med tro end et håb?

Jo, men lad os endelig ikke undervurdere værdien af et håb.

I vores kirketradition er frelse ikke noget, som om absolut og overstået i samme sekund, som man opdager, at man faktisk tror på, at Gud har rakt ud med sin kærlighed. Det kan i sig selv være en så forvandlende oplevelse, at vi bruger store ord, som at blive født på ny. Men det er ikke færdigt arbejde.

Umiddelbart efter fødsel er man jo ikke færdig som menneske. Der er mere. Langt mere forude, og vi tillader os endda at tro, at der er mere end vi umiddelbart kan se. Mere end det som livet er indtil døden.

Det er det, som Paulus mener os frelst til. Et liv i håb, fordi vi som Guds skabninger, Guds børn, også er arvinger.

Der ikke noget i denne verden, som vi får, der er mere ufortjent end en arv. Den har vi vitterligt ikke gjort noget for, andet end at være til.

2 af 5

Så vi er frelst til et håb.

Et håb om, at Gud er til at stole på.

Et håb om, at den verden, som sukker og vander sig, også skal genoprettes.¹

Det er nemlig let nok at blive håbløs, når man kigger rundt i vores verden. Det gør vi alle sammen mere eller mindre ved nytårstide.

Vi ser tilbage på et 2018 med en fantastisk sommer, men bekymringen om klimaet lurer lige bagved. Nogen af os er stadig kunder i den samme bank, men undrer os over, at grådighed fejede anstændighed af banen.

Som der siges i eventyret om Snedroningen, at når det er færdigt, så ved vi mere end vi gør nu. Det er sandt. Vi ved mere om 2018 nu, end vi gjorde sidste år ved denne tid. Og når vi står her igen om et år vil vi vide mere om 2019 end vi gør nu.

Men drømmene, bekymringerne, nytårsforsættene, håbet for 2019 det lever. Og det gør det på trods af hvad vi ved.

For det er let nok at blive bekymret og håbsløs.

Vi ved, at verden kommer til at få en tur i Trumps fuldstændigt uforudsigelige karrusel, at Putin formodentlig drømmer om et større Rusland. At der senest 17 juni kommer et folketingsvalg.

¹ JF. Rom 8,22

Den ene halvdel af os fyldes med håb om den tanke, mens den anden halvdel synes det vil være forfærdeligt med et regeringskifte.

For nogle af os vil 2019 føles som en befrielse i forhold til 2018, for andre stik modsat.

For os her i huset bliver 2019 året, hvor vi skal drømme drømme og se syner, men det er nu mest de unge der skal se syner, siger profeten Joel.

Vision 2020 skal erstattes af nye drømme, som gerne skal være et udtryk for hvad Gud drømmer om, at Odense Metodistkirke skal bidrage med. Det glæder jeg mig til.

Der venter et spændende år forude. Jeg kan ikke vide, om det bliver et godt år, men jeg kan tro det og jeg tillader mig at håbe det.

Jeg minder mig selv om, at Gud vil os det godt. Jeg minder os om, at Gud gennem Jeremias bragte bud til Israeliterne i fangenskab, at der ventede lykke og ikke ulykke, planer om fremtid og håb.²

Håbet er der.

I den nye bog Håb, en af eftertanke-bøgerne fra Aarhus universitet, skriver Bertel Nygaard: "Håbet baner sig vej ud af den aktuelle virkeligheds tilsyneladende uundgåeligheder, alt imens det lader os bevare erkendelsen af denne virkelighed. Håbet driver os frem trods alle dystre prognoser.

² JF. Jer 29,11.

4 af 5

Det skaber mening og sammenhæng mellem os selv og omverdenen, mellem nutid, fortid og fremtid. Uden håbet ville alt gå i stå”

At håbe er et valg.

Det er nogen gange et valg, som vi tager, på trods af den virkelighed vi er i.

At holde fast i håbet om, at alt bliver godt, er ikke det samme som at ignorere fakta og virkelighed.

At holde fast i et håb, er at slippe, så Gud kan holde fast.

At holde fast i et håb, er ikke det samme, som at vi bare kan slippe og lade stå til. Vi skal selvfølgelig gøre alt hvad vi kan. Engagere os, stemme, blande os, turde være der for hinanden, se op fra skærmen, være kritisk overfor det vi hører og læser, og kæmpe for alt hvad vi har kær.

Det giver endnu mere mening, når vi samtidigt må håbe på, at Gud er med. Det giver os modet til at holde fast i håbet og slippe det, vi ikke kan løfte.

Under anden verdenskrigs håbløshed, var der blandt tyske teologer en fastholdelse af håb og man citerede ofte og gerne Luther, for at have sagt:

”Selvom jeg vidste, at dommedag kom i morgen, ville jeg stadig plante et æbletræ i dag.”

Håbet lever....

5 af 5

Jeg håber på et fantastisk 2019. Jeg er sikker på, som Jesus siger det i lignelsen om vintræet, at skilt fra Gud kan vi intet gøre, men bliver vi i ham kan vi bede om hvad vi vil.

Vi vil gøre alt for at minde hinanden om, at vi hører Gud til, som grenene på vintræet. At Gud holder os fast, og at Gud giver alt, som vi har brug for i livet. Når vi er i Guds hænder, kan vi håbe, kan vi leve, kan vi tro.

Det er mere end et håb, men det er også et håb!

Lad os tage frygtløse fat i 2019, lad os holde fast i håbet om at Gud elsker os, og alle andre i vores by, og lad os gå sammen og være et klart budskab om Guds kærlighed.

Til det håb er vi frelst.

Amen.

Salme: Jesus, ved dit bord, du bænker,